

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๙

กิเลสทำจิตให้อำภัพ

ก่อนจึงหัน

พระเราไม่มีงานอะไรนอกจากงานชำระกิเลสด้วยสติปัญญาเป็นสำคัญ อย่าเอา
งานอื่นมาข่มขายมาหาช่องทาง เรื่องของกิเลสเข้าเหยียบหัวใจพระนะ เดี่ยวงานนั้น
เดี่ยวงานนี้ งานแก้กิเลสไม่ดูไม่ได้นะ เเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา กิริยาท่าทางใด ๆ ก็
ตามสติปัญญาติดแนบ สติเป็นพื้นฐานให้ติด ถ้าสติติดกับจิตอยู่ตลอดเวลากิเลสจะไม่
เกิดตลอดเวลา มันจะหมอบของมัน แม้จะมีอยู่ก็ไม่แสดงตัว ถ้าเปลอสติเมื่อไรเท่ากับ
เปิดประตูให้มันเข้าออก ๆ ได้สะดวกสบาย ให้พากันหนักในทางความพากเพียรพระเรา
พากเพียรที่ว่านี้ เเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา อย่าได้เว้นได้ว่าง กิเลสไม่เว้นไม่ว่างอยู่ใน
หัวใจ แสดงตัวตลอดเวลา ธรรมะเป็นเครื่องแก้กิเลสมีแต่เว้นว่าง ๆ ว่างให้กิเลสเข้าไป
เหยียบหัวใจ เอาให้ตีนักปฏิบัติ

เดี๋ยวนี้ศาสนาพระพุทธเจ้าจะไม่มีเหลือแล้ว มีเหลืออยู่ในคัมภีร์ไบเบิล จากนั้น
ก็มาเป็นเครื่องหมายผ้าเหลืองคลุมหัวโล้นพระ พระจริง ๆ ไม่มีศีลมีธรรม ทุกวันนี้
อยากพูดอย่างนั้นเลย จะไม่มีศีลมีธรรม มีแต่หัวโล้นผ้าเหลืองเท่านั้น ศีลธรรมภายใน
จิตใจเป็นเครื่องหมายของพระนี่จะไม่มี เลอะขนาดนั้นละศาสนาเราทุกวันนี้ ใครทำให้
เลอะ ก็พวกเรานี้แหละที่นั่งกันอยู่นี่ฟังอยู่นี่ทำศาสนาให้เลอะ แล้วทำยังไงศาสนาจะไม่
เลอะ ศาสนาจะสะอาดสะอาด วิธีชำระสะสางก็ได้สอนแล้วทุกแบบทุกฉบับ ให้ตั้ง
อกตั้งใจ

วัดป่าบ้านตาดนี้ไม่มีงานอะไรยุ่งนะ สำหรับพระผมไม่เข้าไปยุ่ง เพราะผมถือว่า
งานการประกอบความพากเพียรเป็นงานอันใหญ่โตมากสำหรับพระเรา และในวัดนี้ก็
ถืออย่างนั้นตลอดมา ไม่ให้งานอะไรเข้ามายุ่ง งานยุ่งเหล่านั้นมีแต่งานของกิเลส งาน
นั้นงานนี้ งานอะไรงานสิ่งสมกิเลส งานแก้กิเลสไม่เห็นมีกัน เอาให้ตีซี มรรคผลนิพพาน
อยู่ที่ไหน อยู่กับความซื่อสัตย์ซื่อคร้านเหอ นั่นคือกิเลสอยู่ที่นั่น เกิดที่นั่น เจริญที่นั่น
ธรรมะจะเกิดขึ้นได้ด้วยอำนาจของความพากเพียร ให้พากันตั้งใจ

นี่มาเรื่อย ๆ เข้าออกเรื่อย ๆ ผมก็ไม่ค่อยมีเวลาจะแนะนำสั่งสอนพระเถร พระ
ตั้งแต่อายุ ๘๐ ปีมานี้ไม่ค่อยจะได้สอนเป็นเนื้อเป็นหนังเหมือนแต่ก่อน แต่ก่อนเอาจริง
เอาจัง อาทิตย์หนึ่งบ้าง หรือ ๑๐ วันบ้าง เป็นประจำตลอดมา ไม่ละเว้นในการอบรมสั่ง
สอนพระ ตั้งแต่อายุก้าวเข้า ๘๐ ปีแล้วก็หยุด จากนั้นก็มีงานทางโลกเข้ามา โดยไม่คาด

ไม่คิดว่าจะได้ช่วยโลกเต็มกำลังความสามารถจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ก็ได้คิดได้ทำแล้ว ที่นี้ งานสอนพระก็ไม่ค่อยมี พระให้สอนตนเอง ตั้งใจปฏิบัติให้ดี

สำหรับวัดป่าบ้านตาด อาหารรู้สึกว่ามันเหลือจริง ๆ อันนี้เราก็เชื่อในพระอยู่แล้ว พระท่านไม่หลง หลงรสหลงชาติอะไรท่านไม่หลง แต่เสริมเข้าไป อย่าหลง ไม่หลงก็ อย่าหลง ไม่เป็นของดีการหลงรสหลงชาติ หลงสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเป็นโลกามิสนั้นทำให้เสียได้ง่าย ถึงไม่หลงก็เข้าไปอีกว่าอย่าหลง ว่างั้นเลย ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติให้ได้ทรง มรรคทรงผล พระเราทรงมรรคทรงผลไม่ได้แล้วหมดพุทธศาสนาของเรา พระนี้เป็น แนวหน้าที่เดียว ท่านสอนไว้ทุกแบบทุกฉบับ นี่เรียนมาจนเต็มหัวใจ จะว่าคุยหรือไม่คุย ก็ตาม เรียนจริงๆ แต่ไม่ใช่เรียนหาชั้นหาภูมิอะไรนัก เรียนเพื่อความเข้าใจจะได้นำไป ประพฤติปฏิบัติ

ท่านสอนที่ตรงไหนมีแต่เรื่องเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา บรรดาพระเจ้า พระสงฆ์เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า อยู่สถานที่นั้นเป็นยังไง นั้น อยู่ในป่านั้นเขาถูกนั้นเป็น ยังไงความพากเพียร เข้าตรงนั้นนะ ท่านไม่ได้เห็นว่าเป็นยังไงโบสถ์เสร็จแล้วก็หลังใน วัดนั้นนะ ศาลาได้สักก็หลังแล้ว ยศได้สักก็พัดแล้ว ท่านไม่เห็นถ้ามอย่างนั้น ยศของ พระคือศีลคือธรรม ศีล สมาธิ ปัญญา วิชชา วิมุตติ นี่คือยศของพระ ประดับนี้แล้วไป ไหนเย็นหมด ไม่ต้องไปหาศที่ไหนมาละนะ ขอให้ได้ธรรมตามพระพุทธเจ้าประทาน ไว้แล้วนี้ นี่ยศเลิศยศเลออยู่ที่ธรรมของพระพุทธเจ้าที่สอนไว้ทุกอย่าง เหล่านั้นมาตั้งกัน อย่างนั้นละ ไปหาเกาในที่ไม่คัน แล้วถือเอาสิ่งเหล่านั้นมาเป็นเนื้อเป็นหนัง เป็นของ จริงจิ่งขึ้นไปแล้วเวลานี้

ไปที่ไหนแบกพัดไป อาตมาได้ชั้นนั้นชั้นนี้ พัดที่พ่อหีแม่มันอะไรสำหรับพระเรา มันสมควรที่ไหน ดูหัวใจเจ้าของชื้ออะไรอยู่ที่นั่น มหาเหตุๆ เคยสอนแล้ว ไปหาเกา ทำไมในที่ไม่คัน เกาตรงที่มันคันนั้นชื หมาเกาหมัดเห็นไหมเขาเกาที่มันคัน พระเราเกา หมัดเกาที่ตรงไหน เกาหมัดทั้งตัว เห็นที่ไหนมองที่ไหนเห็นแต่หมาเกาหมัด หมัดคือ อะไร คือกิเลส หมาเกาหมัดคือหาดีในสิ่งที่ไม่ให้ทำ ธรรมท่านไม่ชมเชย ตรงไหนที่ ธรรมท่านชมเชยท่านให้ทำ ไม่เกาณะตรงนั้น ไปที่ไหนจึงถลอกปอกเปิก ที่ดี ๆ ก็ไปหา เกาให้ถลอกปอกเปิกขึ้นมา พวกนี้สู้หมาขี้เรื้อนไม่ได้ หมาขี้เรื้อนเขาเกาที่คัน พระเราหนี เกาตะไปเลย แล้วมองดูพระทั้งองค์เป็นหมาขี้เรื้อนหาขนกี้ไม่มี นอกจากผมบนหัว เท่านั้น มองไปแล้วเห็นแต่ผมบนหัว เอาให้ดี ตั้งใจปฏิบัติให้ดี

ธรรมะมรรคผลนิพพานสด ๆ ร้อน ๆ อยู่กับธรรมของพระพุทธเจ้า ให้นำมา ประดับตน ให้ได้เห็นอรรถเห็นธรรมชื พุดแต่ครั้งโน้นครั้งนี้ ครั้งไหนท่านทำก็ได้ผลละ ชื เราไม่ทำพุดไปเกิดประโยชน์อะไร กิเลสอยู่ที่ไหน มันอยู่ที่หัวใจ ไม่ได้อยู่สมัยนั้น

สมัยนี้ กาลนั้นเวลานี้ ก็เลสอยู่ที่หัวใจ ธรรมก็อยู่ที่หัวใจเหมือนกัน พัดลงไปตรงนั้นให้มันเห็นซินะ พระพุทธเจ้าหลอกโลกเคยมีหรือ ไม่มี มีแต่กิเลสหลอกโลก ไปที่ไหนเห็นแต่กิเลสหลอกโลกหลอกสัตว์ มันไม่รู้เนื้อรู้ตัว ตายไม่เข็ดไม่หลาบ คือกิเลสหลอกสัตว์โลกนั้นละ

เอาให้จริงให้จิงนะการประพฤติปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่าง ให้มองดูหัวใจตนเองยิ่งกว่าจะมองดูผู้อื่นผู้ใด ไปที่ไหนดูหัวใจตนเอง มองเห็นคนนั้นไม่ดีเขาไม่ดี เป็นยังไงเราถามเราซิ อย่าไปยกโทษคนนั้นไม่ดี ไปที่ไหนยกโทษที่นั่นๆ คนนั้นไม่ดีคนนี้ไม่ดี ตัวนี้ตัวหมาขี้เรื้อนหาเท่านั้นเท่านั้นไป ตัวไม่ดีไม่เห็นสนใจดู เสียตรงนี้นะ นักปฏิบัติต้องดูหัวใจตนเอง เรื่องราวอยู่กับตัวเอง มันแยบออกตรงไหนดูมัน ทางดีทางชั่วจะออกจากหัวใจ ถ้าสติมีอยู่แล้วจะรู้กันทันที แก่กันทันที ปิดกันทันที แล้วความดีก็ค่อยเจริญรุ่งเรืองขึ้นมา จำให้ตึนะ เอาละพอ ให้พร

หลังจั้งหัน

สรุปทองคำน้ำไหลซึมถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ เมื่อวานนี้ ทองคำที่หลอมแล้วได้ ๒๒๕ กิโล ๑๘ แ่ง ทองคำที่ยังไม่ได้หลอม ๒๒ กิโล ๑๑ บาท ๕๘ สตางค์ ทองคำที่หลอมแล้วและยังไม่ได้หลอม ๒๔๗ กิโล ๑๑ บาท ๕๘ สตางค์ ถ้ารวมกับ ๓๗ กิโลครึ่งที่มอบแล้วนั้นได้ทองเศษจาก ๑๑ ตันไป ๒๘๔ กิโล ๔๔ บาท ๔๗ สตางค์

(ชาวจังหวัดตราดและคณะศรัทธาจากชิดาโก ขออนุญาตสร้างสถานีวิฑุเสียงธรรมเพื่อประชาชน จังหวัดตราด โดยเป็นสถานีลูกข่ายของสถานีวิฑุเสียงธรรมเพื่อประชาชน วัดป่าบ้านตาด อุดรธานี ร้อยเปอร์เซ็นต์ ขณะนี้กำลังก่อสร้าง และขอถวายไว้เป็นสมบัติของสงฆ์วัดป่าบ้านตาด) พูดถึงเรื่องจังหวัดตราดมันน่าคิดอยู่มากนะ เราจำพรรษาที่สถานีทดลอง เราพิจารณาอะไรลงตัวแล้วก็จะไปจังหวัดตราดวันนั้นตอนเที่ยงวัน แต่ก่อนรถไม่ค่อยมี มีรถสองบริษัท ถ้าไม่ได้ไปนั้นแล้วก็ไม่มารถ ที่นี้ไปก็สรุปเลยนะ เที่ยงวันเราออกเดินทาง โยมหญิงที่จังหวัดตราดคนหนึ่ง ผู้หญิง ชื่อจันทร์ อำเภอกาฬมลิ้งห์มีอีกคนหนึ่ง เป็นลูกศิษย์ทั้งสองนั้นแหละ

โยมหญิงแกอยู่จังหวัดตราด สร้างวัดอยู่ที่อะไรเราลืมชื่อเสีย เหมือนว่าเป็นเกาะกลางทุ่งนาแล้วเป็นเกาะใหญ่ เป็นดง เขาปลูกยางเต็ม เขาถวายให้อาจารย์เฟื่องเป็นทำเลสร้างวัด แต่จะสร้างหรือไม่สร้างก็ตามแต่ท่านเฟื่องได้อยู่ที่นั่นแล้ว โยมหญิงก็ไปอยู่ที่นั่นด้วย อยู่ๆ นิสัยแกไม่ชอบพูดแหละ เฉย ไม่ชอบพูด แต่ความรู้ภายในสำคัญนะ นี่ละที่สำคัญ ใครก็ว่าแกเป็นบ้าจะรุมตีแกว้างัน คือแกปุบปับๆ มาบอกเลย นี่ท่านพ่อมหาบัวกำลังออกเดินทาง เวลานี้ออกจากสถานี(ทดลอง) แล้วจะมาที่นี่ เหว โยมหญิง

เป็นบ้าหรือ เป็นบ้ายังไงท่านกำลังเตรียมมานี้ว่างั้น เอาละวันนี้ถ้าหากว่าไม่จริงแล้วโยม
หรีงต้องตาย

จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามท่านขึ้นรถมาแล้ว แยกพูดอย่างซึ่งซังตึงตัง เทียงกว่า
แหละเราออกเดินทาง พอบ่าย ๔ โมงเราก็เข้าไปนั่น พอเข้าไปแล้ว โอ๊ย ไซ้จริง ๆ ผู้
นั้นก็พูดผู้นี้ก็พูด โอ๊ย แยกพูดจริงจังจริง ๆ มันจริงอะไรเราว่า ก็โยมหรีงแกผิงผั่งออกมาจากที่
พักอุบาสิกามาที่ศาลาพระฉัน ซึ่งไม่ใช่เวลา แล้วแสดงอาการลุกลี้ลุกลอน ทางนี้ก็ว่าโยม
หรีงเป็นบ้าหรือ บ้ายังไงท่านกำลังมาแล้วเดี๋ยวนี้ นั่นเห็นไหม แน่ไหมละ แยกไม่สนใจ
กับใครเลย นี้ออกเดินทางมาแล้วเดี๋ยวนี้ว่างั้น ใครก็ว่า เอา ถ้าอย่างนั้นเอาโยมหรีงเป็น
ตัวประกัน ถ้าไม่จริงแล้วฆ่าโยมหรีงเลย

พอบ่าย ๔ โมงเสียงเอะอะขึ้นอีกแล้ว โอ๊ย ไซ้แล้ว ๆ เราก็ไม่รู้เรื่องมันไซ้เรื่อง
อะไร ก็โยมหรีงมาบอกตอนเที่ยงกว่า ๆ ว่า ท่านพอมหาบัวกำลังออกเดินทาง แยกเรียก
เราท่านพ่อ เป็นอย่างนั้นละเห็นไหมละ ทีนี้เวลาเรามาถึงแล้วบอกให้แกมา แกไม่กล้า
มาแกกลัว แกกลัวมาตลอดกลัวเรา แกว่าอะไรนี่แน่นอน ๆ อีกคนหนึ่งโยมทองแดง
จิตใจดีเหมือนกัน ทางตราดก็มีคนหนึ่งผู้หญิง แล้วที่จันทน์ สถานีทดลองที่เราพัก อำเภ
แหลมสิงห์ ห่างจากวัดไปกิโลกกว่า บ้านแกอยู่กลางทุ่งนามีสองหลังสามหลัง แกอยู่
กระต๊อบกับลูกคนหนึ่ง คนนี้ก็เหมือนกันจะปากเปราะสักหน่อย คนนั้นหนักปากไม่
ค่อยพูด

เรากำลังเย็บผ้าอยู่ระเบียงกุฎิเรา แล้วโยมทองแดงกับโยมหรีงนี้ไป เรากำลังเย็บ
ผ้าอยู่ แยกไปสองคน เราเย็บผ้าอยู่กับพระ มาอะไร ไม่ใช่เวล่ำเวลามากวนหาอะไร เขาก็
นั่งแล้วก็นั่งอยู่นั้น เราก็เย็บผ้าเฉย มีธุระอะไรถึงมานี้ เขาก็นั่ง จากนั้นเราไม่พูดอะไรอีก
ก็เย็บผ้าของเราเรื่อย อยู่ ๆ แยกก็กราบแล้วลงไปพักทั้งสองคน คนหนึ่งปากเปราะ คน
หนึ่งหนักปาก อยู่ ๆ คนที่หนักปากหัวเราะคิก ๆ ขึ้นมา คนปากเปราะก็ว่า หัว(เราะ)
อะไรน้ำ ว่าจะไปดูหลวงพอมหาบัว ท่านจ้อเราอยู่ว่างั้น เราอยู่ไม่ได้ มองไปที่ไหนท่าน
จ้ออยู่นี้แล้ว ทางเย็บผ้าท่านเย็บแต่จิตท่านจ้ออยู่นี้ แล้วอยู่ได้ยังไงเดี๋ยวท่านขนาบเอา
เลยลงมา หัวเราะขบขันที่ว่าจะไปดูท่าน ที่ไหนได้ท่านดูเราอยู่แล้ว เลยลงมาแล้วหัวเราะ
กิก ๆ นี่หนักปากหัวเราะ

แกกลัวมากกลัวเรา ลงเต็มทีกับเรา ยอมทุกอย่างเลย โยมทองแดงก็เหมือนกัน
ที่ว่าปากเปราะก็คือว่า ตอนบิณฑบาตมา เราไปสายสถานีสายใกล้กว่าเพื่อน หมู่เพื่อน
ไปหมู่บ้านนั้นหมู่บ้านนี้แถวคงแถวคลองไปหลายสาย ไปแห่งละสององค์บ้างอะไรบ้าง
เราไปสายสถานีสององค์กับพระ เวลาเรามาแกนั่งอยู่ ศาลาก็อย่างว่าแหละศาลา
กรรมฐาน ทำพออยู่ได้เท่านั้น พอเห็นเราไป นี่ละที่เรียกว่าปากเปราะ พอเราเดินเข้ามา

โห ดูท่านอาจารย์นี่รัศมีรอบตัวมาเลย สว่างจ้ามาหมดเลยมานี่ รัศมีสะหมาอะไร ปากเปราะ เตี้ยวตีปากเอานะ เลยเงียบเลย นั้นน่ะมันปากเปราะ รัศมี รัศมีสะหมาอะไร จะตีปากเอานะมันปากเปราะ จากนั้นก็นิ่ง นี่ละคนปากเปราะ เออะอะพูดแล้ว ๆ แกแกลง อยู่ นะ เรื่องภายใน กำลังจิตแกกั๊วแก๊ง เรื่องรถนี่ เอ้า ไป ถ้าแกกำหนดให้หยุดนี้หยุดเลย นี่พลังจิต

อย่างท่านอาจารย์ฝั้นก็เหมือนกัน อันนี้เครื่องใช้ นะ ไม่ใช่ของจริง เป็นอาการของจิต เป็นพลังของจิตออกมา เช่นอย่างรถวิ่งไปนี่ จะวิ่งไปไหนก็ตาม กำหนดให้หยุดหยุดเลย คือพลังของจิตมันแรงอย่างนั้นละ อย่างท่านอาจารย์ฝั้นก็เหมือนกัน ท่านเคยพูดให้ฟังเวลาเขานิมนต์ท่านไปขึ้นเครื่องบิน ตอนเผาศพพ่อแม่ครูจารย์มั่งนั้นแหละ เครื่องบินเขาไปลงที่นั่น จ้าง ๒ นาที่ต่อ ๔๒ บาท ไป ๒ นาที่เขาก็เก็บคนละ ๔๒ บาท แล้วเขานิมนต์ท่านอาจารย์ฝั้นไปขึ้น มานิมนต์เลย ให้ขึ้นท่านก็เลยขึ้นท่านว่า ท่านพูดถึงเรื่องจิตของท่านนะ ไปก็ขึ้น เขาให้ไปตระเวนดู ที่ไหนได้เวลาเขาพาขึ้นไป เขาไม่ได้ไปตระเวนนี้ ฟาดร้อยเอ็ด มหาสารคาม เกือบถึงอุบลตระเวนไป ไม่ทราบกี่นาที่

ท่านก็ได้ดูสภาพต่าง ๆ นั่งเรือบินไปดู เขาตั้ง(ใจ)พาไปพิเศษ เพราะเขานิมนต์เองนี่ แทนที่จะเป็นสองนาที่ มันเกือบครึ่งชั่วโมง เครื่องบินอย่างรวดเร็ว ๆ นะ เราก็ดูนั่นดูนี่ ท่านก็มาพูดถึงจุดนี้ละ คือจิตเราต้องระวังท่านว่านั่นนะ ถ้าจ่อตรงไหนเครื่องบินจะพาเราพังท่านว่า นั่นพลังของจิตท่าน เราดูไปธรรมดา ๆ จิตเราไม่ส่งเข้าเครื่อง ถ้าส่งด้วยเจตนาที่มันแรงท่านว่านั่น ถ้าส่งต้องส่งธรรมดา ๆ เหมือนดูนั่นดูนี่ ในเครื่องไม่เข้าไป ท่านเล่าให้ฟัง ท่านพูดเอง นี่ละพลังจิต

ทีนี้ก็มาถึงที่กำลังท่านพาพระเถรสถานขัดแตะอะไร จะทำเป็นแผง ๆ ในงานศพพ่อแม่ครูจารย์มั่ง ท่านก็เป็นหัวหน้าอยู่นั้นดู พวกฆราวาสก็มีเยอะพระก็มีช่วยกัน สถานขัดตกขัดแตะเต็มลานวัด แล้วก็ผู้หญิงสองคนขี่จักรยานไปที่นั่น ไปปุ๊บปั๊บ ๆ เข้ามาฉากเข้ามาใกล้ ๆ เป็นอย่างนั้นละ ท่านก็เลยชะเง้อขึ้นดู อ้าว มันยังงี้เด็กสองคนนี่นะ ไม่รู้ภาษา เขาก็เข้ามาใกล้ ๆ นี่แล้วเขาก็ออกไป ท่านก็เลยบอก เอ้า แล้วคอยดูนะจะเอาให้มันลัมให้ดู ท่านว่าอย่างนั้นนะ

ท่านพูดพระเถรไต่ยืนหมดนี่ คอยดูนะจะเอาให้มันลัมให้ดู ให้จักรยานลัม แต่ไม่ให้มันเจ็บท่านว่านั่น ให้มันลัมดูมันเก่งนัก แต่ไม่ให้มันเจ็บท่านว่านั่น พอว่านั่นพระเถรหยุดหมดเลยนะ จ้อคอยดู ชี้ไปสะเปะสะปะ เพะพะ ลัมลงนั่น เห็นไหมท่านว่านั่น พระเถรหัวเราะ โอ๊ย อายุจะตายไปเลย จากนั้นขณะนี้มันหายอายุหรือยังก็ไม่วู้ เพราะพระเถรหัวเราะกันลั่น เนื่องจากได้ทราบเหตุจากท่านแล้วใช้ไหมละ คอยดูจะให้มันลัมให้ดู แต่ไม่ให้มันเจ็บ มันเก่งนักเด็กสองคนนี่ท่านว่าอย่างนั้น พอไปถึงนั้นก็ เค้กค้ำก ก็

ล้มตุ้มลงไปนั่นเลย นั่นเห็นไหมบาปบุญมีอยู่ หอะไรมันก็เจออันนั้นละซิ เขาหาอันนั้น เขาก็เจออันนั้นความหมายว่างั้น อย่างนั้นกำลังจิตของท่าน ไปเครื่องบินท่านจึงไม่ส่งจิต เข้าเครื่องท่านว่า ไม่ส่ง นี่ละพลังของจิต

ท่านอาจารย์ฝั้นเก่งเรื่องพลังของจิต ท่านอาจารย์ลีเก่งพลังของจิต นี่เป็นไปตาม นิสัยวาสนา ใครเคยสร้างมาแบบไหน ๆ มันจะเป็นไปแบบนั้น นี่เป็นเครื่องใช้ประดับตัว หรือวาสนาบารมี ระดับจิตใจที่เป็นหลักใหญ่ เป็นอย่างนั้นนะ สำหรับท่านอาจารย์ฝั้นกับ ท่านอาจารย์ลีนี้เด่นทางพลังใจ แล้วโยมทองแดงแกก็เก่งแบบนั้นเหมือนกัน ทางพลัง ใจ รถนี้จะวิ่งไปไหน กำหนดให้หยุด หยุดเลยไปไม่ได้ นั่นละอำนาจของจิตดูซิใคร มองเห็นเมื่อไร อย่างที่แกพูดเหมือนว่าเป็นตัวอย่างอันหนึ่ง แกเล่าถึงเรื่องว่า แกไป ตลาดกลับมาได้แดงมาเต็มตะกร้า พอรถวิ่งไป ๆ รถไม่ใช่ทางลาดยาง รถทางหินลูกรัง ไปชุลุกชลัก ๆ สักเดี๋ยวลูกนั้นตกลูกนี้ตก ตกเคลื่อนไปในรถนั่นละ

ที่นี้ตกไปตกมาแกก็คิดถึงเรื่องเก็บแดงแก ถ้ารถวิ่งอยู่อย่างนี้แดงมันเก็บไม่ได้ แกเลยกำหนดให้รถหยุดแกว่างั้น ที่นี้แกก็กำหนดให้รถหยุด รถนี้ช้าลง ๆ แล้วหยุด เขาก็งั้น อ้าว มันทำไมหยุดรถนี้ ดูเครื่องมันซิ เครื่องมันก็ดี ๆ พอรถหยุดนั่นแกก็รีบเก็บ แดงเข้าตะกร้าแก พอเก็บแดงเสร็จแล้วเขาก็ติดเครื่องอีก ก็ไปอีก ครั้นไปอีกแดงก็ตก อีก สองสามหนจนเขามองดูหน้าแก พอถึงครั้งที่สามนี้ พอแกเก็บแดงเสร็จแล้ว เอ้า ไป ชีรด รถมันไม่ไป แกบอกวาไปแกว่างั้น พอว่างั้นกตเครื่องติด พอติดเครื่องไปปั๊บ ๆ เขาเลยมองดูหน้าแก คงเป็นอียายนี่ละทำรถของเรา นี่คือแกทำเองแกว่า อย่างนั้น แหละ จนเขามองดูหน้า ครั้งที่สามว่างั้นนะ

คือมันตกแล้วถ้ารถไม่หยุดมันเก็บไม่ได้ แดงมันเคลื่อนไปในบริเวณรถนั่น แล้ว แกเลยกำหนดจิตให้รถหยุด รถหยุดแล้วก็เก็บแดงใส่ตะกร้าแล้ว พอเสร็จแล้วรถติด เครื่องอีกมันก็ไปอีก พอครั้งที่สามนี้แกจึงว่ามันยังกึกกัก ๆ รถ เอ้า ไปชีรด มันไปไม่ได้ ว่างั้น มันไปได้แกว่านะ เอ้า ติดเครื่อง พอติดเครื่องบิ่งไปเลย เขาเลยมามองดูหน้า อ๊ะ อียายนี่เป็นคนทำรถ อย่างนั้นละมันเป็นอยู่ลึก ๆ ในจิต กระแสจิตเข้าใจไหมละ ใคร เห็นได้รู้ได้เมื่อไร

อำนาจของจิตเป็นต่าง ๆ กัน ที่เด่นอยู่สมัยปัจจุบันนี้ก็คือท่านอาจารย์ฝั้น ท่าน อาจารย์ลี ที่กระแสของจิตรุนแรง องค์กรอื่น ๆ ก็ดีไปคนละทาง ๆ เป็นนิสัยวาสนาของแต่ละราย ๆ เป็นอย่างนั้น สำหรับเรามันดีไปทางหนึ่ง ถ้ากลัวหอมกล้วยไข่มีทางไหน อยู่ มันถึงเลยนะ มันไปเห็นหมดนั่นละ อย่างอื่นไม่เป็นท่า ถ้ากลัวหอมกล้วยไข่ติดปั๊บเลย ได้การ พลังของจิตเกิดขึ้นจากจิตตภาวนา จิตจึงเป็นของสำคัญ ให้อบรมชินนะ นี่เป็น เรื่องภายนอกไม่ใช่เป็นเรื่องอัศจรรย์เหมือนเรื่องภายในจิตจริง ๆ เรื่องภายในจิตจริง ๆ

จิตเมื่อมีกำลังแล้ว โหย มั่นแกร่งกว่าสิ่งเหล่านี้เป็นไหน ๆ นี่ละจิตตภาวนา ท่านจึงสอนให้
อบรมจิตใจ

จิตใจที่หมอบอยู่ทุกวันนี้ก็เพราะกิเลสครอบหัวมัน พอชำระกิเลสออกมันจะ
ค่อยส่องแสงสว่างขึ้นมาเรื่อย ๆ ที่นี้ก็หนักเข้า ๆ ในจิต มีแต่พลังของจิตทั้งนั้น นี่ถ้า
ได้รับการอบรม แล้วยิ่งกิเลสขาดสะบั้นไปจากใจหมดโดยสิ้นเชิงแล้วนี่มันจำหมดเลย
เป็นหลักธรรมชาติจำอยู่อย่างนั้นตลอด กลับตื่นลืมตาก็ตาม ธรรมชาตินั้นจะจำอยู่
ภายใน นอนก็จำอยู่ในนั้น ไม่ว่าจะยืนว่าเดินว่านั่งว่านอน เคลื่อนไหวไปมาที่ไหน
ธรรมชาตินี้จะจำอยู่ภายใน นี่คือจิตที่ชำระเรียบร้อยแล้ว ไม่มีอะไรปิดบังเลย แสดงฤทธิ์
เดชเต็มอำนาจของจิตของธรรมที่เป็นอันเดียวกันตลอดเวลา ไม่ว่าจะยืนว่าเดินว่านั่งว่า
นอน ธรรมชาตินี้จะจำอยู่อย่างนั้น นี่อำนาจของจิต

เพราะฉะนั้นจึงให้พากันภาวนา ให้แก่กิเลส ตัวที่ทำจิตให้อำภัพก็คือกิเลสนั้น
แหละ ทำจิตใจของเราให้อำภัพ ถ้าชำระนี้ออก ๆ แล้วจิตใจนี้จะแสดงฤทธิ์เดชขึ้นมา
เพราะอำนาจของกิเลสมันบีบบังคับอำนาจมากกว่าธรรมภายในใจซึ่งมีจำนวนน้อย ที่นี้
พอใจมีกำลังมากแล้วเหล่านั้นจางไป ๆ นี่แสดงฤทธิ์เต็มเหนี่ยวเลย นี่ละคุณค่าของการ
ภาวนาจึงไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย พระพุทธเจ้าสาวกทั้งหลายจำขึ้นมากเพราะอำนาจจิตต
ภาวนา สอนโลกให้ชุ่มเย็นไปหมด

เพราะใจของท่านเป็นธรรมทั้งดวง แสดงไปกิริยาใดก็ตาม ไม่มีพิษมีภัย คือใจ
ของพระอรหันต์ จะแสดงอะไร แม้ที่สุดจะออกมาทางกิริยาท่าทางอะไรก็ตาม จะเป็น
แต่กิริยาที่โลกเขาียดเขาเกาะกันว่าดูว่าด่าว่าเขียนว่าตีว่าตีตว่าชาตว่าอะไร ก็ว่าไปตาม
กิริยา แต่ใจนี้เป็นไปด้วยคุณธรรมทั้งหมดนั้น ไม่ว่าจะอ่อนจะแข็งจะดุจะดำวากล่าวนิม
นวลหรือธรรมดา ๆ ก็ตาม เป็นเรื่องของธรรมล้วน ๆ ออก ท่านจึงไม่มีพิษ จะแสดง
อาการทั้งหลายออกมาอย่างใดก็ตาม ไม่มีพิษมีแต่คุณโดยถ่ายเดียวเท่านั้น เพราะพิษ
ในจิตไม่มี มีแต่ธรรมล้วน ๆ กิริยาอะไรแสดงออกมาเป็นธรรมทั้งหมดเลย เป็นอย่าง
นั้นละ ถ้าทำจิตให้หมดพิษภายในตัวเองแล้วกิริยาแสดงออกก็เป็นคุณทั้งหมด ๆ เลย

ให้พากันจำเอา แล้วไปปฏิบัติเรื่องจิตตภาวนา อย่าพากันชี้เกี้ยวชี้คร้าน ในครัว
ก็เหมือนกันให้ตั้งใจภาวนา เราจะได้เห็นความแปลกประหลาด อย่าไปหาที่ไหนเลย จะ
เห็นขั้นที่ใจของนักภาวนา จะเลิศจะเลอที่นั่น ที่นี้พอเป็นแบบนี้แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างที่
เห็นว่าเขาเลิศเขาเลอแต่ก่อนมันจะหมอบเลย อันนี้เหนือกว่า ๆ สุดท้ายดึงเข้ามาหาจิต
หมด จิตปล่อยเข้ามา ๆ แล้วมาจำอยู่ที่จิต ฤทธิ์เดชเต็มหัวใจอยู่ที่จิต ครอบโลกธาตุอยู่
ที่จิต เป็นอย่างนั้นนะ ขอให้เปิดให้เห็นชินะจิต เอาละเพียงเท่านั้น วันนี้ไม่พูดมาก

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz